

O MEU CRIME

François Ozon, 2023

1104

ESTREA EN NUMAX: 05.05.2023 | V.O.S.E. | +12 | 102 min

No París dos anos 30, Madeleine, unha actriz fermosa, nova, pobre e sen talento é acusada de asasinar a un famoso produtor. Coa axuda da súa mellor amiga Pauline, unha avogada sen traballo, resulta absoluta en lexítima defensa. Agárdaa unha nova vida de fama e éxito... porén, a verdade está a piques de descubrirse.

«François Ozon goza e tamén nos fai gozar cunha comedia maxistral, desenfadada e mordaz á vez»

Fabien Lemercier, CINEUROPA

Entrevista con François Ozon: «Hai un desexo de crer a historia que nos están contando»

Por Fabien Lemercier

Adaptaches varias obras de teatro. De onde xorde esta predilección e como descubres esta obra de 1934? As adaptacións adoitan servirme como unha boa base para contar historias porque, en xeral, tratan sobre cousas que me gustan, aínda que non totalmente, por iso as transformo. Un día vin *True Confession* (1937), unha comedia bastante mediocre protagonizada por Carole Lombard, que en realidade era unha adaptación dunha obra francesa de Georges Berr y Louis Verneuil titulada *O meu crime*. Tiña curiosidade por ver como adaptaran os americanos esa obra francesa, así que decidín lela. Algúns aspectos eran realmente divertidos, coa súa falsa culpable que se incrimina a si mesma e se fai famosa a causa desta mentira. Inmediatamente, pensei que o personaxe tiña que ser unha actriz, que é algo que non ocorría nin na obra orixinal nin no filme americano (onde é unha escritora).

Tratas temas moi serios cunha comedia de enredos. Si e creo o feito de estar ambientada nos anos trinta faino máis fácil. Se contase esta historia nunha ambientación moderna, podería ser un filme máis dramático, na liña de *Grazas a Deus* (2018). Ambientala nos anos trinta apórtanos un pouco de distancia. É un período que podemos idealizar. De feito, o París dos anos trinta que amoso parécese máis ao París hollywoodiense que vemos nos filmes de Lubitsch o Billy Wilder. Non é realista, hai unha especie de estilización que nos permite facernos preguntas e sorrir ante cousas das que tal vez aínda non nos podemos rir actualmente.

O tema principal do filme é a sinceridade dentro dunha mentira. Como buscabas abordar isto? A idea era facer un filme sobre unha mala actriz que se converte nunha boa actriz grazas a unha gran mentira. Explorei as mentiras en múltiples ocasións. O cinema en si mesmo é unha mentira: representamos escenas, todo o mundo interpreta personaxes e, porén, os espectadores van ao cinema para crer niso. Hai un desexo, unha necesidade infantil de crer a historia que nos están contando, aínda que saibamos que non é verdade. Tamén me gustou moito o feito de que esta actriz, que non é moi boa, acaba de súpeto encarnando ideas coas que ela mesma se identifica, grazas ás palabras escritas pola súa avogada e unha verdade sae á luz. Iso é o que me gusta: que a verdade naza dun artificio, de algo fabricado. Ao final, a moza descobre unha conciencia política feminista e convértese nun símbolo. Aproveita a oportunidade e esta condúcea cara unha causa máis nobre do que pretendía nun principio.

Que papel querías que xogase a artificiosidade neste filme? Quería ser honesto desde o comezo. O filme comeza cun pano e remata cunha escena dunha obra. Para min, era algo inherente ao tema. A idea era estar como nun filme de Renoir: a vida é unha escena de teatro, onde todo o mundo interpreta un papel. A única vez que Madeleine di a verdade mira á cámara e a través desta ao espectador. Desde o comezo, atraveso paredes, algo que non se fai nos filmes realistas. É un xogo, un pacto que establezo cos espectadores: aceptan entrar neste mundo artificial? Iso é algo que me gusta do cinema, aínda que entendo que algunhas persoas reaccionen de forma hostil e non o acepten. Aínda así, creo que os espectadores son o suficientemente intelixentes e conscientes como para aceptar este tipo de artificio e gozalo.

Na librería
NUMAX
numax.org/librería

En la casa,
François Ozon.
Cameo [DVD]

El amante doble,
François Ozon.
Cameo [DVD]

Una nueva amiga,
François Ozon.
Cameo [DVD]